

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zastoupené Mgr. Luděkem Dvořákem, advokátem se sídlem Štefánikova 131/61, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, čj. JMK 54237/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 7. 2018, čj. 29 A 92/2016-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2016, čj. Ž/39/16 No, Městský úřad Vyškov, odbor obecního živnostenského úřadu (dále jen „správní orgán prvního stupně“), zrušil žalobkyni podle § 58 odst. 1 písm. a) v návaznosti na § 6 odst. 1 písm. b) a § 6 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), živnostenské oprávnění k provozování živnosti s předmětem podnikání „Kosmetické služby“, „Pedikúra, manikúra“, „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“ z důvodu, že již nesplňuje všeobecnou podmínku provozování živnosti fyzickými osobami podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona, tj. podmínku bezúhonnosti ve

smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona, protože byla trestním příkazem Městského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, čj. 2 T 101/2015-555, pravomocně odsouzena pro trestný čin (přečin) porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, který spáchala v souvislosti s podnikáním.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II. Posouzení věci krajským soudem

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) shledal důvodnou. Rozhodnutí žalovaného proto v záhlaví označeným rozsudkem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, současně žalovanému uložil zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

[4] Krajský soud dospěl k závěru, že existuje souvislost mezi trestnou činností žalobkyně a živností volnou s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, jelikož k trestné činnosti došlo v přímé souvislosti s touto živností. Nicméně nesouhlasil s názorem správních orgánů, že existuje rovněž souvislost mezi trestnou činností a řemeslnými živnostmi „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“. Z trestního příkazu nevyplývá, že by padělané textilní zboží, které žalobkyně vyráběla a skladovala, mělo jakoukoli souvislost s provozováním jejích řemeslných živností, naopak je zjevné, že výroba a skladování těchto padělků se vztahovala toliko k předmětu podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Správní orgány ostatně ani netvrdily, že by žalobkyně nějaké padělky použila při provozování kosmetických služeb či manikúry a pedikúry. Vycházely pouze z toho, že i při provozování řemeslných živností je použití padělků možné. Krajský soud se ztotožnil se žalobkyní, že se správní orgány tímto zdůvodněním pohybovaly v hypotetické rovině a vycházely z jednání, kterého se žalobkyně nedopustila, ale jehož se mohla dopustit v budoucnu. Takový výklad je podle krajského soudu příliš stigmatizující a extenzivní. Nelze domýšlet, jak se bude podnikatel chovat v budoucnu a *a priori* jeho chování zpochybňovat.

III. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost (dále též „stěžovatel“) z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném právním posouzení podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, publ. pod č. 151/2009 Sb., a nepodrobil rozhodnutí žalovaného testu proporcionality, čímž danou věc chybně právně posoudil. Stěžovatel uvádí, že prodej textilních výrobků neoprávněně označených ochrannými známkami by byl ve všech ohledech nekalý. Takové jednání nelze charakterizovat jinak, než jako klamavé vůči případnému spotřebiteli. V tomto bodu stěžovatel spatřuje souvislost spáchaného trestného činu nejen s živností volnou, ale rovněž se živnostmi řemeslnými „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, protože ty jsou přímo založeny

na vztahu se spotřebiteli, resp. bez spotřebitelů není provozování dotčených živností vůbec představitelné. Práva spotřebitelů, která je třeba účinně chránit, vytvářejí souvislost žalobkyní spáchaného trestného činu s předmětnými řemeslnými živnostmi. Ústavní soud přitom dovodil, že podmínka bezúhonnosti je ochranou základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Veřejným zájmem, který by měl být chráněn, jsou práva a svobody třetích osob, což jsou v podnikatelském prostředí obchodní partneri, zákazníci či spotřebitelé.

[7] S ohledem na judikaturu správních soudů při posuzování podmínky bezúhonnosti nemusí živnostenské oprávnění mít přímou souvislost s odsuzovaným trestným činem. Podle stěžovatele jde o to, aby souvislost s podnikáním existovala. V posuzovaném případě taková souvislost existuje, čemuž přisvědčil i krajský soud. Důsledky trestné činnosti spáchané podnikatelkou tak dopadají na veškerou její podnikatelskou činnost. Podnikání jako takové má být založeno na vzájemné důvěře, respektu k právu a uplatňování takového jednání, které nebude poškozovat zájmy jiných osob a taktéž celé společnosti. Žalobkyně však právo vědomě porušila a počínala si ve svém podnikání natolik nemravně, že zájem na ochraně základních práv třetích osob a zájem na ochraně společnosti musí převážet nad jejím právem na podnikání. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho rozhodnutí ob stojí i v testu proporcionality (tj. z hlediska vhodnosti opatření, jeho potřeby a přiměřenosti). Základní práva a svobody třetích osob je třeba chránit účinně, v opačném případě by se podmínka bezúhonnosti minula účinkem.

[8] Stěžovatel s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50, a v něm odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2004, čj. 22 Ca 137/2004-24, uvádí, že se krajský soud dostatečně nezabýval smyslem a účelem aplikace podmínky bezúhonnosti na kauzu žalobkyně. Živnostenské podnikání zasahuje výkon velké většiny všech myslitelných činností a tomu odpovídá i formulace bezúhonnosti v § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Podmínka bezúhonnosti tak musí být schopna postihnout celé spektrum vztahů, k nimž při tak širokém dopadu živnostenského zákona dochází. Podle stěžovatele se Ústavní soud ani judikatura Nejvyššího správního soudu nestaví proti tomu, aby bezúhonnost byla vymezena formou souvislosti spáchaného trestného činu s podnikáním obecně.

[9] Správní orgány se musí při posuzování podmínky bezúhonnosti pohybovat do jisté míry v hypotetické rovině, neboť právě na budoucnosti je podmínka bezúhonnosti vystavěna, tj. po určitou dobu chránit třetí osoby a jejich zájmy před závadovým jednáním, za které je konkrétní osoba odsouzena. Jedná se tedy o preventivní opatření, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že touto svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců a společnosti. Vyčítat žalovanému, že se při svém rozhodování pohyboval v hypotetické rovině, proto není správné. Stěžovatel v neposlední řadě namítá, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2003, čj. 5 A 11/2002-33, rozhodně nedovozoval závěr, že je možno v zájmu ochrany spotřebitelů zrušit jakékoli živnostenské oprávnění podnikatele, přestože k trestné činnosti došlo při provozování živnosti jiné. Stěžovatel však zastává názor, že živnostenský úřad musí vždy v rozhodnutí samostatně odůvodnit alespoň obecnou souvislost spáchaného trestného činu s každým živnostenským oprávněním, které je rozhodnutím rušeno, což žalovaný v projednávané věci učinil.

[10] Žalobkyně se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) má každý *právo na svobodnou volbu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost*. Podle čl. 26 odst. 2 Listiny *[z]ákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností*.

[14] Podle § 58 odst. 1 písm. a) živnostenského zákona *[ž]ivnostenský úřad zruší živnostenské oprávnění, jestliže podnikatel již nesplňuje podmínky podle § 6 odst. 1 písm. a) nebo b) tohoto zákona*.

[15] Podle § 6 odst. 1 písm. b) živnostenského zákona je všeobecnou podmínkou provozování živnosti fyzickými osobami, pokud tento zákon nestanoví jinak, jejich *bezúhonnost*. Kritéria pro posuzování bezúhonnosti jsou stanovena v § 6 odst. 2 téhož zákona, podle kterého se za *bezúhonnou* pro účely živnostenského zákona *nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně, jestliže byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním, anebo s předmětem podnikání, o který žádá nebo který oblažuje, pokud se na ni nehledí, jako by nebyla odsouzena*.

[16] V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za spáchání úmyslného trestného činu porušení práv k ochranné známce a jiným označením podle § 268 odst. 1 trestního zákoníku. Z trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2015, čj. 2 T 101/2015-555, který nabyl ve výroku týkajícím se žalobkyně právní moci dne 12. 6. 2015, konkrétně vyplývá, že žalobkyně spolu s dalším obviněným v roce 2013 vyrobila a skladovala v domě padělky textilního zboží, které bylo neoprávněně označeno ochrannými známkami Puma, Adidas a Nike, s tím, že toto zboží bude užito k dalšímu prodeji.

[17] Je tedy zřejmé, že žalobkyně je osobou, která byla pravomocně odsouzena pro trestný čin spáchaný úmyslně podle § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Zbývá proto posoudit, zda je splněna podmínka, že trestný čin byl spáchán *v souvislosti s podnikáním* ve smyslu § 6 odst. 2 téhož zákona. Není přitom sporu o tom, že v projednávané věci existuje souvislost mezi trestnou činností žalobkyně a volnou živností s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, jelikož k trestné činnosti došlo v přímé souvislosti s touto živností. Spornou však zůstává otázka, zda trestný čin byl spáchán rovněž v souvislosti s řemeslnými živnostmi s předmětem podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“, resp. zda žalobkyně pozbyla podmínku bezúhonnosti též ve vztahu k těmto živnostem.

[18] Stěžovatel namítá, že krajský soud předmětnou otázku posoudil v rozporu se závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, resp. tyto závěry na případ žalobkyně aplikoval nesprávně. Vzhledem ke vzneseným námitkám považuje Nejvyšší správní soud za účelné nejprve shrnout relevantní judikaturu.

[19] Nálezem ze dne 7. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 35/08, č. 151/2009 Sb., Ústavní soud zrušil původní znění § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona, neboť dospěl k závěru, že toto ustanovení, podle něhož se za bezúhonného nepovažoval ten, kdo byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody pro trestný čin spáchaný úmyslně, ať již samostatně nebo v souběhu s jinými trestnými činy, a byl mu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání nejméně jednoho roku, nebyl v souladu s ústavním pořádkem. V návaznosti na nález sp. zn. Pl. ÚS 35/08 zákonodárce přistoupil k novelizaci § 6 odst. 2 živnostenského zákona. Změna byla provedena zákonem č. 155/2010 Sb., od jehož účinnosti je dikce § 6 odst. 2 živnostenského zákona ve shora citovaném znění (viz bod [15] rozsudku), které je rozhodné i pro věc žalobkyně.

[20] Ačkoliv Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 35/08 posuzoval ústavnost právní normy, podle které nebylo pro ztrátu bezúhonnosti vůbec rozhodující, zda byl trestný čin spáchán v souvislosti s podnikáním (nebo předmětem podnikání), či nikoliv, jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2015, čj. 9 As 229/2014-36, nález z podstaty věci obsahuje závěry a metodologické postupy, které jsou relevantní i pro aplikaci § 6 odst. 2 živnostenského zákona ve stávajícím znění: „*První zásadní myšlenkou nálezu Pl. ÚS 35/08, [...] je samotná identifikace konfliktu základních práv. Ústavní soud na ni navázal upozorněním, že ač čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listiny“) umožňuje, aby zákon stanovil podmínky omezení pro výkon určitých povolání nebo činností a v tom rámci i omezení základního práva podnikat podle čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 41 odst. 1 Listiny, musí přitom šetřit podstatu a smysl daného základního práva ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny. Dále Ústavní soud dovodil, že smyslem a účelem podmínky bezúhonnosti, omezující základní právo na podnikání, je ochrana základních práv a svobod třetích osob, jež by mohla být podnikáním provozovaným v rozporu s právem a dobrými mravy dotčena. Tato podmínka však musí splňovat hlediska, která pro posouzení normativního prostředku, zajišťujícího jedno a omezujícího jiné základní právo či svobodu, plynou z principu proporcionality. Na tomto základě Ústavní soud uzavřel, že posuzovaná právní úprava nebyla v souladu s Ústavou, jednak protože svými důsledky vybočovala z mezí sledovaného účelu (tj. zahrnovala rovněž případy, u nichž chybí racionální vazba účelu a normativního prostředku), jednak intenzitou a rozsahem neproporcionálně omezovala v kolizi stojící základní právo, tj. právo na podnikání.*“

[21] Jak dále vyplývá z rozsudku čj. 9 As 229/2014-36, na citovaný nález sp. zn. Pl. ÚS 35/08 navázal ve své judikatuře Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50, a ze dne 2. 2. 2012, čj. 7 As 47/2011-84, jejichž nosnými úvahami bylo, že „*výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona je třeba provést se zřetelem na smysl a účel podmínky bezúhonnosti. Souvislost skutkové podstaty (respektive trestného činu) s podnikáním je tedy nutné vykládat s ohledem na aprobovanou činnost konkrétní podnikatelské osoby a tuto souvislost řádně zdůvodnit, neboť jen tak je možné dostat požadavkům ústavně konformního výkladu.*“ V rozsudku čj. 9 As 229/2014-36 pak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že hlediskem posuzování musí vždy být to, „*zda povaha trestné činnosti osoby způsobuje obavu z*

dotčení základních práv a svobod třetích osob při výkonu konkrétní aprobované činnosti a zda by zásah do práva na podnikání nebyl v rozporu s principem proporcionality. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je třeba zodpovědět v kontextu konkrétní věci a živnostenského oprávnění.“ Nejvyšší správní soud tím nezpochybnil, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost by však „musela být ve všech takových případech odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti. Výklad podmínky bezúhonnosti, dle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neúměrně zasahuje do základního práva podnikat a je tak v rozporu s Ústavou.“

[22] Z citované judikatury je tedy zřejmé, že jak Ústavní soud, tak i Nejvyšší správní soud, kladou obzvláště důraz na skutečnost, aby podmínka bezúhonnosti, která omezuje základní právo na podnikání, byla vykládána a aplikována s přihlédnutím k principu proporcionality, tj. aby omezení práva na podnikání bylo přiměřené skutkovým okolnostem případu. Otázku, jestli má trestná činnost takovou souvislost s podnikáním (nebo předmětem podnikání), že způsobuje ztrátu bezúhonnosti ve smyslu živnostenského zákona, je tedy třeba zodpovědět vždy v kontextu konkrétní věci a konkrétního živnostenského oprávnění. Nelze přitom připustit takový výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona, podle kterého trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností osoby je automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění, neboť by se jednalo o nepřiměřený zásah do základního práva podnikat zaručeného čl. 26 odst. 1 Listiny.

[23] Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že ve vztahu k rozhodnutí žalovaného neprovedl test proporcionality, resp. nevypořádal všechny tři relevantní prvky tohoto testu (tj. vhodnost, potřebnost a přiměřenost). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z odůvodnění krajského soudu je zcela zřejmé, že se otázkou přiměřenosti zásahu žalovaného do práva na podnikání žalobkyně zabýval a jednoznačně dospěl k závěru, že výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona učiněný správními orgány byl extenzivní, a proto nepřiměřený. Skutečnost, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí výslovně nevyjmenoval všechny kroky testu proporcionality, na tomto závěru nic nemění.

[24] Stejně tak se krajský soud v této souvislosti zabýval smyslem a účelem aplikace podmínky bezúhonnosti, a to plně v souladu se shora citovanými závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, které v daném případě na věc rovněž aplikoval.

[25] Stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na závěr nálezu sp. zn. Pl. ÚS 35/08, ve kterém Ústavní soud poté, co shledal, že je nezbytné zrušit původní § 6 odst. 2 písm. a) živnostenského zákona, a proto toto ustanovení v předmětné věci nebylo aplikovatelné, uzavřel, že „lze zákonodárcem [...] sledovaného záměru v řízení před obecným soudem, z něhož řízení o konkrétní kontrole norem vzešlo, dosáhnout omezením podmínky bezúhonnosti pro účely živnostenského zákona na ty trestné činy spáchané úmyslně [...], jejichž skutková podstata souvisí s předmětem podnikání, resp. s podnikáním obecně.“ Stěžovatel z toho dovozuje, že ani Ústavní soud nevylučuje, aby byla bezúhonnost vymezena formou souvislosti spáchaného trestného činu s podnikáním obecně.

[26] Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že ani judikatura správních soudů, jak vyplývá ze shora citovaného rozsudku čj. 9 As 229/2014-36, nevylučuje, že existují určité trestné činy, které budou pro svou obecnou povahu souviset s jakoukoliv podnikatelskou činností. Tato souvislost musí být však ve všech takových případech posuzována s ohledem na princip proporcionality a odůvodněna vztahem ke každé jednotlivé podnikatelské činnosti.

[27] Stěžovatel argumentuje, že tuto souvislost ve svém rozhodnutí odůvodnil ve vztahu ke všem živnostem, a spatřuje ji v účinné ochraně práv spotřebitelů, se kterými souvisí výkon všech živnostenských oprávnění žalobkyně, tj. jak volné živnosti s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, tak i řemeslných živností s předmětem podnikání „Kosmetické služby“ a „Pedikúra, manikúra“.

[28] Soud nerozporuje skutečnost, že stěžovatel své rozhodnutí odůvodnil ve vztahu ke každé konkrétní živnosti žalobkyně (a tuto skutečnost ostatně nerozporoval ani krajský soud). Podstatným však zůstává fakt, že výklad § 6 odst. 2 živnostenského zákona učiněný stěžovatelem je ve svém důsledku nepřiměřený ve vztahu k právu žalobkyně na podnikání podle čl. 26 odst. 1 Listiny. Práva spotřebitelů jsou totiž dotčena v případě výkonu prakticky všech typů živností, a proto by takový výklad podmínky bezúhonnosti, jaký zvolil žalovaný, nepochybně vedl k situaci, v níž by trestný čin spáchaný v souvislosti s některou z podnikatelských činností dané osoby byl automaticky důvodem pro zrušení všech jejích živnostenských oprávnění. Takový závěr však shora citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu odmítla.

[29] Jak přitom správně v této souvislosti poukázal krajský soud, v projednávané věci nebylo nijak prokázáno, že by žalobkyně při provozování řemeslných živností jednala vůči spotřebitelům jakkoli klamavě či nekale. Skutečnost, že tak mohla učinit při provozování živnosti volné (pokud by došlo k prodeji padělaných výrobků), nemůže sama o sobě vytvořit souvislost i s živnostmi řemeslnými.

[30] Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že podmínka bezúhonnosti působí vždy do budoucna, neboť jde o určité preventivní opatření, kterým se stát brání proti živnostenskému podnikání těch osob, u nichž se lze důvodně obávat, že touto svojí činností budou poškozovat zájmy jedinců a společností. Krajský soud v této souvislosti výstižně odkázal na závěry rozsudku ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 As 69/2008-50, v němž Nejvyšší správní soud upozornil na předchozí právní úpravu v § 6 odst. 2 písm. b) živnostenského zákona s účinností do 29. 2. 2000, podle kterého se za bezúhonného nepovažoval ten, kdo byl pravomocně odsouzen pro jiný trestný čin spáchaný úmyslně, *jestliže vzhledem k povaze živnosti a osobě podnikatele panovala obava, že se dopustí stejného nebo podobného činu při provozování živnosti*. Změna tohoto ustanovení byla přitom v důvodové zprávě k návrhu zákona č. 356/1999 Sb., kterým se mění zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony (sněmovní tisk č. 263/0 dostupný v digitálním repozitáři na www.psp.cz), odůvodněna tak, že „*nadále se nebude při posuzování bezúhonnosti zjišťovat, zda je dána obava z opakování trestné činnosti při provozování živnosti, neboť tato právní úprava*

umožňovala v rámci správní úvahy úřadu příliš subjektivní hodnocení“. Krajský soud tak plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu odmítl hypotetické závěry žalovaného o tom, že pokud se žalobkyně dopustila jednou nekalého jednání vůči spotřebitelům v případě provozování volné živnosti, lze předpokládat, že tak může učinit v budoucnu i při provozování živností řemeslných.

V. Závěr a náklady řízení

[31] S ohledem na předeslané Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost žalovaného důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[32] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2019

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu